

Sygn. akt IV CZ 136/12

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Okręgowej

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 grudnia 2012 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 maja 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda z powodu nieusunięcia w określonym terminie jej braków formalnych, polegających na braku odpisów.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że zarządzeniem z dnia 30 kwietnia 2012 r. powód został wezwany do złożenia dwóch odpisów skargi kasacyjnej oraz do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. W określonym terminie powód złożył trzy odpisy skargi, z których dwa nie były tożsame z treścią wniesionej przez niego w dniu 23 kwietnia 2012 r. skargi kasacyjnej. Ponadto powód nie przedstawił uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W zażaleniu powód zarzucił niewłaściwą wykładnię art. 398⁴ § 1 k.p.c., wskazując jednocześnie, że braki formalne skargi zostały uzupełnione przez przesłanie dwóch poprawionych odpisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przez odpisy pisma procesowego należy rozumieć pismo wiernie odwzorowujące treść pisma pierwotnego, niezależnie od technik tego odwzorowania. Złożone przez powoda, żądane przez Sąd odpisy, tego wymogu nie spełniały. Niezależnie jednak od tego, że skarżący istotnie nie złożył tak rozumianych odpisów wniesionej przez siebie „kasacji”, co uzasadniało jej odrzucenie, nie można pominąć, iż wniesione w terminie właściwym dla skargi kasacyjnej pismo procesowe powoda, nazwane „kasacją” i traktowane przez Sąd Apelacyjny jako przewidziana przepisami kodeksu postępowania cywilnego skarga kasacyjna, dotknięte było istotnym brakiem, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlegało, jako skarga kasacyjna, odrzuceniu a limine. Skarga nie zawierała bowiem – wbrew wyraźnemu wymaganiu określonymu w art. 398⁴ § 1 pkt 2 – przytoczenia podstaw kasacyjnych. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że wymaganie przytoczenia podstaw kasacyjnych jest spełnione tylko wtedy, gdy strona wskaże zarzuty naruszenia przepisów z zakresu prawa materialnego lub procesowego określając, które przepisy – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy – zostały

naruszone, na czym to naruszenie polegało oraz jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. np. postanowienie z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114). Nie można uznać, że podstawy kasacyjne mogą być odczytywane z dowolnego miejsca pisma wszczynającego postępowanie kasacyjne, w tym i z jego uzasadnienia. Podstawy kasacyjne stanowią istotę skargi kasacyjnej; dopiero po uprzednim ich przytoczeniu, w dalszej części pisma należy te podstawy (i wyłącznie je) uzasadnić. Oznacza to również, że nie istnieje "uzasadnienie skargi kasacyjnej", a jedynie wyraźnie powołane podstawy kasacyjne znaleźć powinny odpowiednie uzasadnienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2001 r., III CKN 1251/00, niepubl.).

Skarga kasacyjna powoda nie spełniała określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. wymogu i z tej już tylko przyczyny podlegała, na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzuceniu.

Ubocznie już tylko można zauważyć, że powód nie tylko nie uzupełnił braku formalnego w postaci uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale skarga w ogóle nie zawierała wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 1 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.